

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΚΑΤΣΙΜΑΝΗΣ
Κρατικός Διδάκτωρ Φιλοσοφίας της Σορβόνης
Επίκ. Καθηγητής Φιλοσοφίας του Παν/μίου Αθηνών
Επ. Σύμβουλος / τ. Αντιπρόεδρος του Π.Ι.

ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ, ΞΕΝΟΦΟΒΙΑ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΗΧΗΡΑ ΠΑΡΟΜΟΙΑ

ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ, ΔΙΑΦΑΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΚΥΡΙΟ ΧΑΡΗ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗ

Αξιότιμε Κύριε Υπουργέ,

Ανταποκρινόμενος στην ανοιχτή πρόσκληση για συμμετοχή στη δημόσια διαβούλευση σχετικά με το παρακάτω σχέδιο νόμου, απευθύνομαι σε σας όχι μόνο γιατί είστε ο «καθ' ύλην» αρμόδιος, αλλά και γιατί ανήκω στον μεγάλο αριθμό των συμπολιτών μου, οι οποίοι σας θεωρούν πολιτικό έντιμο, άφθαρτο, ανοιχτό στο διάλογο και ανεκτικό στον αντίλογο. Σας δηλώνω, λοιπόν, εξαρχής ότι διάβασα στον αθηναϊκό τύπο αλλά και στην οικεία ιστοσελίδα τα σχετικά με τη νομοθετική πρωτοβουλία του Υπουργείου Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων για την «Καταπολέμηση ορισμένων μορφών και εκδηλώσεων ρατσισμού και ξενοφοβίας μέσω του Ποινικού Δικαίου» και ομολογώ ότι έμεινα εμβρόντητος.

1. ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΟΡΙΣΤΙΑ ΤΩΝ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ ΣΤΙΣ ΑΥΣΤΗΡΕΣ ΠΟΙΝΕΣ

Στέκομαι πρόχειρα σε τέσσερα, μόνο, χαρακτηριστικά σημεία:

α) Στο άρθρο 3 της Αιτιολογικής Έκθεσης: «Οι ρατσιστικές και ξενοφοβικές εκδηλώσεις συνιστούν απειλή για τις ομάδες και τα πρόσωπα, που γίνονται στόχος τους, γι' αυτό απαιτείται η παροχή από το κράτος αυξημένου βαθμού προστασίας με τη λήψη μέτρων και χρησιμοποιώντας (sic), μεταξύ άλλων και τα μέσα του ποινικού δικαίου».

β) Στο άρθρο 3 του Σχεδίου Νόμου: «Όποιος από πρόθεση δημόσια προφορικά ή δια του τύπου ή μέσω του διαδικτύου ή με οποιοδήποτε άλλο μέσο ή τρόπο προκαλεί ή διεγείρει σε βιαιοπραγίες ή εχθροπάθεια κατά ομάδας ή πρόσωπου, που προσδιορίζονται με βάση τη φυλή, το χρώμα, τη θρησκεία, την εθνική ή εθνοτική καταγωγή (...) κατά τρόπο που μπορεί να εκθέσει σε κίνδυνο τη δημόσια τάξη, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον έξι (6) μηνών έως τριών (3) ετών και χρηματική ποινή χιλίων έως πέντε χιλιάδων (1.000 -5.000) ευρώ».

γ) Στο άρθρο 5α της Αιτιολογικής Έκθεσης: «Εξασφαλίζεται ότι η διερεύνηση και ποινική δίωξη των εγκλημάτων ρατσισμού και ξενοφοβίας γίνεται αυτεπάγγελτα και δεν εξαρτάται από αναφορές ή καταγγελίες των θυμάτων, τα οποία είναι συχνά ιδιαίτε- ρως ευάλωτα και διστάζουν να κινήσουν δικαστικές διαδικασίες».

Και δ) στον αλλόκοτο εκείνο νεολογισμό «εχθροπάθεια», ο οποίος, σύμφωνα με το άρθρο 2 του Σχεδίου Νόμου, «θα πρέπει να νοηθεί ως αναφερόμενος τόσο στην καλλιέργεια όσο και στην εξωτερική εκδήλωση αισθημάτων μίσους και αντιπαλότητας».

Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις η παρουσία της ασάφειας, της γενικότητας και της αοριστολογίας είναι σε τέτοιο βαθμό αισθητή, ώστε να προεξοφλεί κανείς πως η

δαμόκλειος σπάθη της αυτεπάγγελτης δίωξης για εκδηλώσεις ρατσισμού ή ξενοφοβίας θα κρέμεται ανά πάσα στιγμή πάνω από το κεφάλι οποιουδήποτε επιμένει να σκέπτεται και να εκφράζεται ελεύθερα.

Σε απλά ελληνικά, Κύριε Υπουργέ, κάθε λογής αντίσταση στην άλωση του ελληνικού κράτους από τους λαθρομετανάστες (γιατί περί αυτού πρόκειται) θα μπορεί με συνοπτικές διαδικασίες να αποτελέσει ποινικό αδίκημα και να επισύρει αυστηρές κυρώσεις. Είτε πρόκειται για διαμαρτυρία είτε για καταγγελία είτε για διαδήλωση. Ακόμη και η εμπεριστατωμένη ανάλυση με δεδομένα και στατιστικά στοιχεία ή η αποδεικτικά θεμελιωμένη αρθρογραφία πολύ φοβάμαι ότι θα φιμωθούν χωρίς τον παραμικρό δισταγμό. Όσο για το έσχατο προπύργιο της ελεύθερης σκέψης, τα blogs, αυτό έχει ήδη στοχοποιηθεί και θα ριχτεί με συνοπτικές διαδικασίες στην πυρά. Δεν πρέπει να τρέφουμε αυταπάτες: από τη στιγμή που ο αποδέκτης της διαμαρτυρίας ή και της αγανάκτησης μπορεί, αξιοποιώντας τη θολή και ακαθόριστη ρετσινιά του «ρατσισμού» ή της «ξενοφοβίας», να εγκалέσει το διαμαρτυρόμενο και να μετατραπεί σε εισαγγελέα και δικαστή του, ΟΛΑ είναι δυνατά. Πολύ περισσότερο, όταν μεταξύ των λαθρομεταναστών θα βρίσκονται κάθε φορά πολλοί και πρόθυμοι μάρτυρες κατηγορίας, αν όχι και καταδότες...

Βέβαια, στο άρθρο 4 της Αιτιολογικής Έκθεσης ο νομοθέτης δείχνει να αντιλαμβάνεται ότι οι παραπάνω διατάξεις ενέχουν τον κίνδυνο «προσβολής του ατομικού δικαιώματος της ελευθερίας της έκφρασης» και γι' αυτό συνιστά «να αποφεύγεται η ποινική απαξίωση εκδηλώσεων που θεωρούνται εντελώς απρόσφορες να οδηγήσουν στη θυματοποίηση συγκεκριμένης ομάδας ή προσώπου εξαιτίας των φυσικών και πολιτισμικών χαρακτηριστικών τους...». Ως πού φτάνει, όμως, αυτή η ειλικρινής ευαισθησία για την ελευθερία της έκφρασης και από πού αρχίζει η «από πρόθεση» --μέσω του δημόσιου προφορικού λόγου, του τύπου ή του διαδικτύου-- πρόκληση της περιφημης «εχθροπάθειας» κατά ομάδας ή προσώπου; Και ποιο είναι άραγε το κρίσιμο σημείο, εκείθεν του οποίου θα ελλοχεύει κάθε φορά ο κίνδυνος να διασαλευτεί εξαιτίας αυτής της «εχθροπάθειας» η δημόσια τάξη και να απειληθούν οι ομάδες και τα πρόσωπα, καθώς και τα δικαιώματά τους; Αρμόδιοι να απαντήσουν σε παρόμοια ερωτήματα είναι μόνο οι ειδικοί, στους οποίους, από ό,τι φαίνεται, διανοίγεται πλέον στάδιον δόξης λαμπρόν... **Πιστεύω, πάντως, ότι δε θα ήταν άσχετη με το ευρύτερο πνεύμα της δημόσιας διαβούλευσης η γενικότερη και γι' αυτό βαθύτερη και εκτενέστερη προσέγγιση του τεράστιου προβλήματος της λαθρομεταναστευσης και των παρενεργειών της στη χώρα μας, εξαιτίας των οποίων, προφανώς, το υπό συζήτηση νομοθέτημα κρίθηκε απαραίτητο.**

2. ΑΔΥΝΑΜΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ Η ΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΤΟΧΗΣ;

Κανένας δεν ισχυρίστηκε ποτέ, Κύριε Υπουργέ, πως οι λαθρομετανάστες πρέπει να αφεθούν στο έλεος εμπρηστικών καταγγελιών και εξτρεμιστικών ομάδων. Εφόσον βρίσκονται --για όσο καιρό ακόμη θα βρίσκονται και αναξαρτήτως του πώς βρέθηκαν-- στη χώρα μας, δικαιούνται να απολαύσουν την προστασία μιας ευνομούμενης δημοκρατικής Πολιτείας, προσηλωμένης στις αρχές του ανθρωπισμού. Αλλά για το σκοπό αυτό το υφιστάμενο ήδη νομοθετικό πλαίσιο ήταν ίσως επαρκές. Με τον καινούργιο Νόμο --και παρά τις περί του αντιθέτου διαβεβαιώσεις-- τίθεται υπό επιτήρηση η ελεύθερη έκφραση σκέψεων και ιδεών των Ελλήνων πολιτών, στοχοποιείται προκαταβολικά οποιοσδήποτε θα τολμήσει να διαμαρτυρηθεί για τα ανοιχτά σύνορα και για την ανυπαρξία μεταναστευτικής πολιτικής στη χώρα μας, στέλνεται στις μυρμηγκοφωλιές του Τρίτου Κόσμου το χαρμόσυνο μήνυμα ότι η Ελλάδα είναι έτοι-

μη να υποδεχτεί μετά βαΐων και κλάδων καινούργια στίφη λαθρομεταναστών και διατρανώνεται η ειλημμένη απόφαση της Ελληνικής Πολιτείας να ανεχτεί αν όχι και να ενθαρρύνει την αλλοίωση της εθνολογικής σύνθεσης του λαού μας με τη δραματική συρρίκνωση του ελληνικού στοιχείου. Αν μάλιστα λάβουμε υπόψη μας πως οι λαθρομετανάστες είναι οργανωμένοι και έχουν ισχυρές διασυνδέσεις με κόμματα και ΜΚΟ, ότι οι εκπρόσωποί τους μιλούν και διαπραγματεύονται με ανώτατους αξιωματούχους της εκτελεστικής εξουσίας, ότι έχουν την υποστήριξη των ΜΜΕ, τα οποία ποδηγετούνται από την Κίρκη της «πολιτικής ορθότητας», ότι κάνουν επίδειξη δύναμης καταλαμβάνοντας πλατείες με το πρόσχημα της δημόσιας προσευχής και ότι εγκαθίστανται δυναμικά σε πανεπιστημιακές σχολές και δημόσια κτήρια, όπου, κραδαίνοντας τις σφιγμένες γροθιές τους, διατυπώνουν την αξίωση να υπαγορεύσουν στην Ελληνική Πολιτεία τους όρους τους, τότε αντιλαμβανόμαστε ότι το καινούργιο νομοθέτημα, που καταπνίγει στη γένεσή τους διαμαρτυρίες ή και διαβήματα του ελληνικού λαού, δεν παρέχει απλώς προστασία σε αδύναμους μετανάστες. Τείνει, επιπλέον, να μετατρέψει τα στίφη των εισβολέων σε «εν δυνάμει» στρατό κατοχής!. Ο «στρατός» αυτής της άτυπης κατοχής όχι μόνο δε συναντά πλέον την παραμικρή αντίσταση στη σαρωτική προέλασή του, αλλά και έχει την αποδοχή, την έγκριση, την επιδοκimasία και την πλήρη κάλυψη (νομοθετική, δικαστική, αστυνομική, διοικητική, οικονομική) της ίδιας της Ελληνικής Πολιτείας, εναντίον της οποίας στρέφεται.

Οι μαρτυρικοί κάτοικοι των «υπόδουλων» συνοικιών της Αθήνας, αυτών των «χαμένων πατρίδων» του 21. αιώνα –του Αγίου Παντελεήμονα, της Πλατείας Βικτωρίας, της Πλατείας Βάθης, του Κεραμεικού, του Μεταξουργείου, της Κυψέλης, των Πατησίων (ποιες άλλες έχουν σειρά:)-- πρέπει, λογικά, να αισθάνονται απροστάτευτοι και να νιώθουν το αίμα να παγώνει στις φλέβες τους. Η Ελληνική Πολιτεία έχει καταστήσει απολύτως σαφείς τις επιλογές της: συμπαράταξη με τον εισβολέα και προληπτικός σωφρονισμός του γηγενούς. Όποιος τολμήσει στο εξής να διαμαρτυρηθεί ή και να αντισταθεί, κινδυνεύει να πιαστεί από την τσιμπίδα του αντιρατσιστικού/αντιξενοφοβικού νόμου και να τιμωρηθεί παραδειγματικά. Οι ωραιολογίες και οι εύηχες διακηρύξεις δεν πείθουν πλέον κανέναν. Το Σχέδιο Νόμου του Υπουργείου Δικαιοσύνης ακριβώς αυτές τις λαϊκές διαμαρτυρίες και αντιστάσεις αποσκοπεί να καταστείλει. Υπό τους αλαλαγμούς (αν όχι και με βάση τις καταγγελίες) των ΜΚΟ, των ταγμάτων εφόδου της Νέας Τάξης (αναρχικών-αντιεξουσιαστών) και των κατ'επάγγελμα «προοδευτικών» --με επί κεφαλής γνωστούς και μη εξαιρετέους πανεπιστημιακούς που δραστηριοποιούνται υπό την σκέπη των πτερύγων κάποιων ζάπλουτων «πατερούληδων»-- η ελληνική κοινωνία υποχρεώνεται να τηρήσει τη «σιγή των αμνών», ενώ οι λαθρομετανάστες αναδεικνύονται κυρίαρχοι του παιχνιδιού!

3. ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΕ ΤΙΣ ΛΕΞΕΙΣ ΚΑΙ Ο ΔΟΥΡΕΙΟΣ ΊΠΠΟΣ ΤΗΣ ΠΟΛΥΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΟΤΗΤΑΣ

Είναι πια καιρός να πάψουμε να παίζουμε με τις λέξεις, Κύριε Υπουργέ. Ορισμένες από αυτές όχι μόνο έχουν στιγματιστεί με αρνητικό περιεχόμενο, αλλά και χρησιμοποιούνται καταχρηστικά, ώστε να δηλώνονται κάποιες κατηγορίες ανθρώπων που δε χαρακτηρίζονται από την αντίστοιχη ιδιότητα. Να λέγονται, για παράδειγμα, «ρατσιστές» άνθρωποι που δεν είναι στ' αλήθεια καθόλου ρατσιστές ή «ξενόφοβοι» άνθρωποι που δεν είναι στ' αλήθεια καθόλου ξενόφοβοι και ούτω καθεξής. Είναι προφανές ότι με τη σημασιολογική διεύρυνση ορισμένων αρνητικά φορτισμένων λέξεων δεσμεύονται ευρύτατοι νοηματικοί τομείς, όπου κάποιος επιτήδειος παγιδεύει με απαξιωτικούς χαρακτηρισμούς κάθε ανεπιθύμητο ή αντιφρονούντα. Να γιατί πρέπει να πασχίζουμε, ώστε οι λέξεις να αποκτήσουν ξανά το αληθινό νοηματικό περιε-

χόμενό τους. Και για να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι, οι Έλληνες δεν είναι ρατσιστές, γιατί ποτέ τους δεν ισχυρίστηκαν ότι φυλετικά είναι ανώτεροι από τους άλλους λαούς. Αντίθετα, θεωρούν όλους τους ανθρώπους ίσους ανεξαρτήτως φυλής ή χρώματος. Απλώς, επιμένουν να διατηρήσουν ως λαός την ιδιαιτερότητά τους και να παραμείνουν Έλληνες. Και ποιοι είναι, τελικά, Έλληνες; Δεν είναι αυτοί που έχουν κάποια ιδιαίτερα φυλετικά χαρακτηριστικά, χάρη στα οποία υπερέχουν έναντι των άλλων. Η εθνικότητα δεν είναι το ίδιο πράγμα με τη ζωολογία! Η λέξη «Έλληνες» δηλώνει, σύμφωνα με τον Ισοκράτη, περισσότερο μια νοοτροπία παρά μια καταγωγή, άρα Έλληνες είναι όσοι μετέχουν όχι τόσο στη φυσική μας καταγωγή όσο στον ευρύτερα νοούμενο πολιτισμό μας, με την έννοια ότι γίνονται κοινωνοί του, τον αποδέχονται, τον ενστερνίζονται, τον εσωτερικεύουν και, προ πάντων, συμπεριφέρονται κατά τις υπαγορεύσεις και τους προσδιορισμούς του: *«καὶ τὸ τῶν Ἑλλήνων ὄνομα πεποίηκεν μηκέτι τοῦ γένους, ἀλλὰ τῆς διανοίας δοκεῖν εἶναι, καὶ μᾶλλον Ἑλλήνας καλεῖσθαι τοὺς τῆς παιδείσεως τῆς ἡμετέρας ἢ τοὺς τῆς κοινῆς φύσεως μετέχοντας»* (Πανηγυρικός, 50, 4-8).

Εδώ, λοιπόν, βρίσκεται ο κόμπος του προβλήματος. Για το θέμα που μας απασχολεί, υπάρχει ήδη ο ισχύων Νόμος 927/1979, αλλά χρειαζόταν κάτι πιο άμεσο και πιο δραστικό (για την ακρίβεια: περισσότερο «δρακόντειο»). Γι' αυτό και ο συντάκτης της Αιτιολογικής Έκθεσης δεν έλαβε καν τον κόπο να συγκαλύψει τις προθέσεις του. Αντίθετα, στο άρθρο 3 δηλώνει με αποφασιστικό κυνισμό ότι παρίσταται ανάγκη να εισαχθεί ένα βελτιωμένο και περισσότερο σύγχρονο νομοθέτημα *«λόγω των σοβαρών προκλήσεων που αντιμετωπίζει σήμερα η χώρα μας κατά τη μετάβαση της σε μια πολυπολιτισμική κοινωνία, όπου η ισότιμη προστασία όλων των ατόμων, ανεξάρτητα από τα φυσικά και πολιτισμικά χαρακτηριστικά τους (...) προβάλλει ως πρωταρχική υποχρέωση του κράτους»*. Η Νέα Τάξη είναι εδώ και εξαποστέλλει με συνοπτικές διαδικασίες τον Ισοκράτη στα αζήτητα!

Και μη μου πείτε, Κύριε Υπουργέ, ότι κινδυνολογώ και υπερβάλλω. Αν Έλληνες είναι οι μετέχοντες της «παιδείσεώς» μας, δηλαδή του πολιτισμού μας, τότε η ελληνικότητα στηρίζεται στον ελληνικό πολιτισμό. Άρα η πολυπολιτισμικότητα, η οποία καταργεί την κυριαρχία του ελληνικού πολιτισμού στην ελληνική επικράτεια, μοιραίως ακυρώνει την ελληνικότητα στην ίδια την κοιτίδα της, δηλαδή την Ελλάδα. Αν το καλοσκεφτούμε, η πολυπολιτισμικότητα πετυχαίνει ειρηνικά και αναίμακτα ό,τι δεν κατόρθωσαν οι ποικιλώνυμοι εχθροί του ελλητισμού στη διάρκεια της τρισχιλιετούς ιστορίας του. Αυτή η αθώα και ελκυστική έννοια της πολυπολιτισμικότητας, που στη συνείδηση των αφελών με τις ναρκωμένες αντιστάσεις δημιουργεί τους συνειρμούς της ανοχής απέναντι στο διαφορετικό, της πολυφωνίας και της ανθρώπινης επικοινωνίας, είναι μια θανάσιμη παγίδα για το ελληνικό έθνος, ένας Δούρειος Ίππος που οι σύγχρονοι Σίνωνες τον τοποθετούν στο κέντρο της εκπαίδευσης και της κοινωνίας μας με την προοπτική να αλώσουν και να εξαλείψουν την ελληνικότητά μας

Εδώ πρέπει να είμαστε σαφείς και κατηγορηματικοί: η καταπολέμηση του ρατσισμού είναι απλώς ένα πρόσχημα και μια δικαιολογία.. Ουδείς Έλληνας –ας το επαναλάβουμε-- φέρεται εχθρικά στον αλλογενή, επειδή τάχα τα φυλετικά χαρακτηριστικά του τελευταίου διαφέρουν από εκείνα του γηγενούς. Και ο νομοθέτης, που αυτά όλα τα γνωρίζει πολύ καλά έστω και αν προσποιείται ότι τα αγνοεί, κατά βάθος είναι παγερώς αδιάφορος απέναντι στον κίνδυνο ενός «stricto sensu» ρατσισμού. Στην ουσία, εκείνο που τον ενδιαφέρει είναι κάτι διαφορετικό και παραπολύ απλό. Να ελαχιστοποιηθούν ως την οριστική εξαφάνισή τους, αν είναι δυνατόν, οι αντιδράσεις της ελληνικής κοινωνίας, την ώρα κατά την οποία: α) θα εξακολουθήσουν να

εισβάλλουν στη χώρα μας ανεμπόδιστα τα στίφη των λαθρομεταναστών και β) θα εγκαθιδρύεται σταδιακά η «πολυπολιτισμικότητα», εξαιτίας της οποίας αλλοιώνεται η εθνολογική σύνθεση του ελληνικού πληθυσμού και συντελείται η κοινωνική και εθνική αποδόμηση της χώρας. Μετατραπήκαμε άραγε ξαφνικά σε ιδανικούς αυτόχειρες ή μήπως πάσχουμε από το Σύνδρομο της Στοκχόλμης και δεν το έχουμε συνειδητοποιήσει;

4. Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΟΥΣ ΈΛΛΗΝΕΣ. Η ΜΗΠΩΣ ΟΧΙ;

Οι Έλληνες, Κύριε Υπουργέ, σέβονται την ιδιοπροσωπία όλων των λαών της γης και τιμούν τον πολιτισμό τους, αλλά επιμένουν να παραμείνουν κύριοι του οίκου τους – του Ελληνικού τους οίκου! Δεν είναι διατεθειμένοι να πάνσουν να πιστεύουν και να διαλαλούν πως η πατρίδα τους, που τα βουνά και οι κάμποι της έχουν ποτιστεί με το αίμα των ηρώων της, ανήκει στους Έλληνες και σε κανέναν άλλο. Και αν θέλουμε να είμαστε έντιμοι, αυτό δεν έχει καμιά σχέση με το ρατσισμό. Μήπως, όμως, έχει σχέση με την ξеноφοβία; Η απάντηση είναι ότι και εδώ η λέξη χάνει τη σημασία της. Ούτε είναι κανείς ούτε δεν είναι από τη φύση του ξενόφοβος. Απλώς, υιοθετεί θετική ή αρνητική στάση απέναντι στους ξένους της χώρας του ανάλογα με τις ιστορικές, τις πολιτικές και τις οικονομικοκοινωνικές συνθήκες. Κατά τη διάρκεια της Κατοχής, για παράδειγμα, ήμασταν όλοι ξενόφοβοι απέναντι στους Γερμανούς και τους Ιταλούς. Αντίθετα, μερικές δεκαετίες αργότερα, βλέπαμε με πολλή συμπάθεια τα караβάνια των ξένων τουριστών να επισκέπτονται την Ελλάδα και να μας αφήνουν το ωραίο τους συνάλλαγμα. Με πολλή, επίσης, συμπάθεια θα βλέπαμε πολλούς από τους ξένους, οι οποίοι έχουν καταλάβει σήμερα τις κεντρικές συνοικίες της Αθήνας, να έχουν επωφεληθεί από μια ορθολογική μεταναστευτική πολιτική της χώρας μας, που θα επέτρεπε την είσοδο συγκεκριμένου αριθμού οικονομικών μεταναστών για προκαθορισμένη και υποκείμενη σε ανανέωση χρονική διάρκεια. Και μάλιστα σε όσους από αυτούς θα ήταν διατεθειμένοι να ενσωματωθούν στην ελληνική κοινωνία και να μετάσχουν «της παιδείσεως της ημετέρας», θα έδινε με κάποιες διαδικασίες τη δυνατότητα να γίνουν Έλληνες.

Το ότι όμως η συντριπτική πλειονότητα των Ελλήνων πολιτών είναι αγανακτισμένη από τη γενικευμένη παραλυσία και ασυδοσία με αποτέλεσμα να μη θέλει λαθρομετανάστες στη χώρα μας δεν αποτελεί ξеноφοβία. Είναι λογική αντίδραση σε μια κατάσταση έκρυθμη και πολλαπλώς απειλητική. Οι Έλληνες πολίτες, που μια ζωή πληρώνουν φόρους, που με το υστέρημά τους στηρίζουν τα ασφαλιστικά ταμεία τους, που έχουν υπομείνει λιτότητες και έχουν υποστεί στερήσεις για ένα καλύτερο αύριο, που με το αίμα της καρδιάς τους συνέβαλαν στη δημιουργία κάποιων υποτυπωδών κοινωνικών αγαθών στη δύσμοιρη αυτή χώρα, γιατί θα πρέπει να κλείσουν τα μάτια την ώρα που η πατρίδα τους αλώνεται εξ απήνης και η ζωή τους υποβαθμίζεται; Άλλωστε, δεν πρόκειται για μετανάστες που ήρθαν νόμιμα στη χώρα μας για να καλύψουν υπαρκτές ανάγκες σε εργατικό δυναμικό ούτε για αληθινούς πολιτικούς πρόσφυγες, οι οποίοι στην πραγματικότητα είναι αριθμητικώς αμελητέοι. Πρόκειται για στίφη ειρηνικών (επί του παρόντος) αλλά οπωσδήποτε παράνομων εισβολέων, που δεν έχουν την παραμικρή σχέση με τη γλώσσα, τη νοοτροπία, την κουλτούρα και τις έγνοιες των Ελλήνων. Οι άνθρωποι αυτοί δε διαθέτουν τίποτα περισσότερο από τα προσωπικά προβλήματά τους και δεν απαιτούν τίποτα λιγότερο από το να τους επωμιστεί και να τους αποκαταστήσει μια χώρα, στο εσωτερικό της οποίας είναι ξένα σώματα και η οποία έχει από κάθε άποψη φτάσει προ πολλού στα όριά της.

Βέβαια, η συνωμοσιολογία δεν είναι πάντοτε καλός σύμβουλος και η εθνική μανία καταδίωξης μπορεί να οδηγήσει σε κυνήγι μαγισσών. Είναι, όμως, δύσκολο να μην αναρωτηθούμε πώς αυτοί οι εξαθλιωμένοι εισβολείς βρίσκουν αρκετές χιλιάδες δολάρια ο καθένας για να πληρώσουν τους «δουλεμπόρους» (άλλη κακοποιημένη λέξη!) και ποιος τους δασκαλεύει να κραδαίνουν από ένα τυπωμένο χαρτί με τα δικαιώματά τους. Δε χρειάζεται πολλή σκέψη για να συμπεράνει κανείς ότι κάποιοι τους χρηματοδοτούν, τους οργανώνουν και τους «σπρώχνουν» στην Ελλάδα για λόγους που εύκολα μπορούμε να μαντέψουμε. Οπότε, Κύριε Υπουργέ, πριν φιμώσει ο νόμος σας κάθε αντίρρηση, διαμαρτυρία ή αντίδραση σε αυτή τη θεσμοθετημένη άλωση του Ελληνικού Κράτους, θα έπρεπε να δοθεί προηγουμένως απάντηση στα ακόλουθα βασανιστικά ερωτήματα:

5. ΜΕΡΙΚΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΙΚΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΝ ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΑ

- Με βάση ποια λογική η Ελλάδα πρέπει να γίνει ο χώρος υποδοχής των απανταχού της γης κατατρεγμένων, καταπιεσμένων και εξαθλιωμένων; Υπάρχει κάποιο ιστορικό συμβόλαιο που να μας επιβάλλει, στο όνομα της απανταχού της γης δυστυχίας, να δυστυχήσουμε και εμείς (ακόμη περισσότερο από ό,τι δυστυχούμε ήδη) στην ίδια την πατρίδα μας;
- Σεβόμαστε τον πόνο των αλλοδαπών –τον ανθρώπινο πόνο, γενικότερα-- και πονάμε βλέποντάς τους να υποφέρουν. Πονάμε, όμως, περισσότερο τους Έλληνες, τους ομοεθνείς μας, που η λαθρομετανάστευση τους βλάπτει πολλαπλά. Δεν ήρθαμε από το πουθενά και δεν έχουμε να αποδείξουμε τίποτα και σε κανέναν. Γεννηθήκαμε και ζούμε στην πατρίδα μας και έχουμε κάθε δικαίωμα να νιώθουμε και να «λειτουργούμε» κατ' αυτόν τον τρόπο. Με ποια λογική χαρακτηρίζομαστε γι' αυτό ρατσιστές και ξενόφοβοι και με ποια αιτιολογία ποινικοποιούνται τα συναισθήματα, η σκέψη μας και η ελεύθερη έκφραση των ιδεών μας, επειδή θα μπορούσαν τάχα να προκαλέσουν «εχθροπάθεια»;
- Ακόμη και αν δεχτούμε πως οι μετακινήσεις πληθυσμών προκαλούνται στις μέρες μας από τα καινούργια δεδομένα που δημιούργησε η παγκοσμιοποίηση σε συνδυασμό με την πολιτική αστάθεια και την οικονομική εξαθλίωση αρκετών περιοχών της Ασίας και της Αφρικής, ποια μέτρα έλαβε (και πόσο αποτελεσματικά τα εφήρμοσε) η Ελλάδα για να προστατέψει τα σύνορά της, με πόση πειστικότητα διακήρυξε *urbi et orbi* ότι δε θέλει λαθρομετανάστες στα εδάφη της και, τέλος, πόσο αποφασιστικά πίεσε τους εξ ανατολών γείτονές της, προκειμένου να σεβαστούν τις επιθυμίες της, αντί να περιορίζεται κάθε φορά σε χλιαρά διαβήματα και σε πλατωνικές διαμαρτυρίες προς αυτούς; Γενικότερα, διαμόρφωσε ποτέ η Ελλάδα μια σοβαρή και αξιόπιστη μεταναστευτική πολιτική;
- Ακόμη και αν η Ελλάδα δεσμεύεται από συνθήκες που με απίστευτη ενδοτικότητα και απρονοησία είχαν κάποτε σπύσει ορισμένοι να υπογράψουν (η χρόνια νόσος του «καλού και υπάκουου παιδιού» κατατρύχει ανέκαθεν την εξωτερική πολιτική μας), πού είναι άραγε η στοιχειώδης εκείνη ελληνική λεβεντιά, που θα επέβαλλε σε τέτοιες περιπτώσεις τη μονομερή καταγγελία ή, έστω, τη σθεναρή επαναδιαπραγμάτευση αυτών των επαχθέστατων συνθηκών την ώρα που η κατάσταση για την πατρίδα μας έχει φτάσει πια στο «μη περαιτέρω»;
- Ποιος, αλήθεια, ρώτησε ποτέ τους Έλληνες αν θέλουν η ελληνική κοινωνία να γίνει πολυπολιτισμική; Ποιος τους ζήτησε ποτέ να συγκατατεθούν, προκειμένου η πλειονότητα των κατοίκων της Ελλάδας, σε ένα ορατό μέλλον, να μην είναι Έλ-

ληνες; Ποιος τους κάλεσε ποτέ να αποφασίσουν ότι η Ελλάδα δε θα ανήκει μελλοντικά στους Έλληνες αλλά στους λαθρομετανάστες; Και αν, όπως θα συμφωνούσε κάθε καλόπιστος, οι Έλληνες ουδέποτε κατέληξαν συνειδητά και υπεύθυνα --«μετά λόγου γνώσεως»-- σε απόφαση σχετικά με το τεράστιο αυτό θέμα, τότε ποιοι ανέλαβαν την ιστορική ευθύνη να αποφασίσουν για λογαριασμό τους, αδιαφορώντας αν έτσι τους οδηγήσουν σταδιακά στον εθνικό αφανισμό;

- Ποια κατάρα, τελικά, βαραίνει τη δύσμοιρη αυτή χώρα, ώστε οι ταγοί της να δείχνουν ανοχή --«πάλαι τε και επ' εσχάτων»-- σε οτιδήποτε μειώνει την εθνική κυριαρχία μας, αλλοιώνει την ιστορική μας ιδιοπροσωπία και τείνει να μετατρέψει την Ελλάδα σε ένα ουδετεροεθνές μόρφωμα;

Η Ιστορία διδάσκει ότι τα έθνη σηκώνονται όρθια και αποδύονται σε σκληρούς αγώνες, όταν διακυβεύεται η ίδια η ύπαρξη και η επιβίωσή τους. Αντίθετα, όσα δεν έχουν τη θέληση και τη δύναμη να το κάνουν (αλήθεια, πού ξέμεινε εκείνο το περίφημο φράγμα που ΘΑ ύψωνε στον Έβρο ο κ. Παπουτσή; ...), σε μια πρώτη φάση απαλείφουν από τον τίτλο του Υπουργείου Παιδείας τον επιθετικό προσδιορισμό «Εθνικής» χωρίς ποτέ να εξηγήσουν γιατί. Και, σε μια δεύτερη, εκφοβίζουν με έναν «αντιρατσιστικό» και «αντιξενοφοβικό» νόμο το «νοικοκύρη», επειδή δεν πρέπει με τίποτα να ενοχληθεί ο εισβολέας, καθώς θα απολαμβάνει την ασυλία του. Και δόξα τω Θεώ!

6. ΔΩΣΤΕ ΜΑΣ ΠΙΣΩ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΜΑΣ!

Ο αντιρατσιστικός / αντιξενοφοβικός νόμος, Κύριε Υπουργέ, δεν πρόκειται να «περπατήσει» ούτε να οδηγήσει πουθενά. Δε χρειάζονται νομικές γνώσεις για να το καταλάβει κανείς, ο κοινός νους είναι και με το παραπάνω αρκετός. Πρώτα πρώτα, δεν αποκλείεται να κριθεί αντισυνταγματικός. Έπειτα, είναι πολύ πιθανό να αποδειχτεί ανεφάρμοστος. Αλλά το πιο σημαντικό είναι οι παρενέργειές του σε θέματα ουσίας. Ενώ υποτίθεται ότι θα καταστείλει στην Ελλάδα το ρατσισμό και την ξενοφοβία, η ύπαρξη των οποίων αμφισβητείται βάσιμα, στην ουσία θα προκαλέσει και θα γιγαντώσει ρατσιστικές και ξενοφοβικές τάσεις στην ελληνική κοινωνία ρίχνοντας λάδι στη φωτιά. Ο Έλληνας μπορεί να οδηγηθεί από αντίδραση εκεί ακριβώς, όπου εσείς επιχειρείτε με ποινικές κυρώσεις να του απαγορεύσετε να πάει. Όταν συνειδητοποιεί ότι τον αδικούν μέσα στο ίδιο του το σπίτι, γίνεται έξω φρενών και εξεγείρεται.. Το όλο πρόβλημα είναι τεράστιο και η επίλυσή του αφορά ολόκληρη την Κυβέρνηση και όχι έναν, μόνο, Υπουργό, έστω και αν αυτός είναι ικανός και γενναίος, όπως εσείς. Είναι λάθος να μπαίνει το βόδι πίσω από το αλέτρι. Αντί να χτυπάτε με αυστηρές ποινές τα αποτελέσματα, χτυπήστε αποφασιστικά τα πραγματικά αίτια που προκαλούν τις στρεβλώσεις και τα αδιέξοδα. Αν θέλετε να ματαιώσετε στη γένεσή τους το ρατσισμό και την ξενοφοβία στη χώρα μας, θωρακίστε αποφασιστικά τα χερσαία και τα θαλάσσια σύνορα της Ελλάδας, επαναπροωθήστε συστηματικά τους λαθρομετανάστες στους τόπους προέλευσής τους και ξαναδώστε στους μαρτυρικούς κατοίκους της Αθήνας τις «χαμένες» γειτονιές τους. Όμως, αυτό πρέπει να γίνει σήμερα ή καλύτερα «χτες», Κύριε Υπουργέ, και όχι αφού πρώτα «συντονιστείτε» ως Κυβέρνηση, γιατί ως τότε η Ελλάδα μπορεί να έχει γίνει Καμπούλ ή Ισλαμαμπάντ!

Αθήνα, 2 Μαρτίου 2011

Με εξαιρετική τιμή

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΚΑΤΣΙΜΑΝΗΣ